mitte warsi rohto ei antud, kelati agga wasta meelt leiba wotmast, ja anti temmale leiget jomaaega, miska suud saggedaste piddi kastma, senniks kui nähha saab, missugguseks temma haigus piddi jäma. Kui haige kaks päwa rahhul olli seisnud, siis teise päwa öhtul tundis jo, et hädda olli lahkumas; sel õsel sai jälle täiemalt hingada, ja teisel hommikul olli peawallo temmast kaddunud, et agga tundis endisest ihhorammust waia ollewad. Ommeti jaksas jälle tassast wisi rattast aiada, ja, et ta ei tahtnud jälle tõ eest kawwalussega hoida, istus wibimatta wokki tahha. Üllewatia panni immeks haiget jo tõ kallalt leides, ja maenitses tedda, mitte enneaega peäle hakkada, mis mitto kord ihhule suremat hädda kätte toob. „Ei nüüd ennam waewa ma suurt ei tunne, kostis Liso, on agga keik kehha kui rammoto, katsun siiski wähhä hawalt middagi tehha.“ Tõ läks ka ikka ennam korda sedda möda kui jälle rammo wottis, nenda et monne päwa pärrast jo endist wisi sai tõõd tehha; agga siiski sedda endist joudo ei olnud ennam temma tööl. Arwati sedda weel haigussega ühte, ja sest temma peäle armo heideti; ka moisteti sedda temmale kassuks, et ni pea kui haigust tundis lahkuwad, kohhe jälle tõle olli hakkanud. Ehk kül Liso ärratüddimatta tõ kallal olli, oiete römoga tööd kätte wõttis, ja sedda möda ka ikka rohkemat joudis tehha, ikka se keppike jäi waia, ja kartis teggia, et agga kunninga proua, ehk kes temma nimmel tõ järrel kulas, ei wõtta tedda laisaks panna, sest et endist tööd ennam ei joudnud sata. Sepärrast läks temma monne aia pärrast ühhel öhtul jälle rohhoaiast läbbi metsa, meelt jahhutama ja joudis pea senna kohta, kus sedda wannameest olli näinud; watis seäl ümberkaudo, öhkas ka wahhelt kui essimesel korralge, agga keik temma nouud ollid ilma, ei sanud keddagi nähha, ja mõtles siis issienneses: „Olen wist omma kawwalusse pärrast se wannamehhe armust lahti, et mitte ennam minno liggi ei tahha